

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 3 ภาค ชีวประวัติ

เรื่อง ประวัติการสร้างพระพุทธแก้วสารพัดนึก
โดย พระครูภาวนาวิสุทธิ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ประวัติการสร้างพระพุทธรูปแก้วสารพัดนึก

(หลวงพ่อดำ)

พระครูภาวนาวิสสุทธิ์

ในหอประชุม ภาวนา-กรศรีพิพา มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง เป็นพระพุทธรูปเชียงแสน ทรงเครื่องสังฆสาม ประยงค์ทวาราวดีกับลพบุรี

ประวัติหลวงพ่อดำ รัชสมัยหรือพระยุคเป็นของเก่า ส่วนองค์ของท่านไปอยู่พม่า ในสมัยที่พม่ายกทัพเข้ามาตีไทย กระทั่งได้หลุดอยู่บริเวณถ้ำ แก้วอำเภอฟาง ท่านผู้ช่วยศึกษาธิการ อำเภอฟาง จังหวัดเชียงใหม่ ได้มอบให้ ดร. กิ่งแก้ว อรรถากร เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๔ คราวไปออกค่ายอาสาพัฒนาของวิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนครเพื่อสร้างโรงเรียน บ้านสันป่าช้า กิ่งอำเภอมะนวย จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อ ดร.กิ่งแก้ว ได้รับพระเศษมาแล้ว ได้เกิดความคิดขึ้นว่าจะสร้างพระถวาย จนเวลาได้ล่วงเลยมาได้ ๑๐ ปี ดร.กิ่งแก้ว เห็นว่าเป็นกาลเวลาอันควรแล้ว จึงได้นำมาถวายไว้กับหลวงพ่ोजรัญ

ต่อมาเมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๒๖ นายบุญถิ่น อรรถากร บิดาของ ดร.กิ่งแก้ว ดำริที่จะสร้างองค์พระถวาย จึงได้ขอให้หลวงพ่อดำเป็นผู้หาแบบสร้างองค์พระเพื่อสรวมพระเศษ

หลวงพ่อดำได้นำพระเศษไปปรึกษากับช่างหล่อหลายราย บรรดาช่างก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่าเป็นพระเศษพระอะไร หลวงพ่อดำจึงได้ถามในกรรมฐาน จึงมีเสียงบอกมาว่า **อีกสามวันจะมีคนมาหา คนแรกก็ให้ไป** เมื่อครบสามวันแล้ว ปรากฏว่า คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์ ได้มาหาหลวงพ่อดำที่วัดอัมพวันเป็นคนแรก หลวงพ่อดำก็แปลกใจว่า คุณเทียนชัย มีอาชีพทางทำแร่ จะมีความรู้ทางหล่อพระได้อย่างไร แม้กระทั่งช่างหล่อที่มีอาชีพทางด้านนี้ก็ไม่สามารถจะรู้ได้ จึงลองปฏิบัติตามเสียงในกรรมฐานที่บอกไว้โดยหลวงพ่อดำได้นำพระเศษให้คุณเทียนชัยดู คุณเทียนชัยก็รีบกับหลวงพ่อดำว่าจะนำไปปรึกษากับพรรคพวกดู

ต่อมาประมาณหนึ่งอาทิตย์ คุณเทียนชัยได้กลับไปหาหลวงพ่อดำที่วัด พร้อมกับรูปสเก็ตซ์พระพุทธรูปเชียงแสนทรงเครื่องหน้าตักกว้าง ๓๐ นิ้ว ไปให้หลวงพ่อดำพร้อมกับเล่ารายละเอียดให้ฟังว่า ตนได้นำพระเศษนี้ไปให้ **จำเอก อำนวย แสงวิพุทธ** ทหารเรือเอกราชการ ช่างหล่อพระแถวบ้านช่างหล่อดู จำอำนวย ก็ไม่ทราบว่าเป็นพระเศษพระอะไร จึงได้นำไปปรึกษา **นายจำรัส จันทรรัตน์แสงสี** ช่างปั้นพระซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่ามือขึ้นอาจารย์ อาจารย์จำรัสได้นำไปเทียบกับหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่ง ได้รู้ว่าพระเศษนี้ เป็นพระเศษขององค์พระเชียงแสนทรงเครื่อง จึงได้วาดภาพเหมือนออกมาและบอกว่าพระรุ่นนี้ เป็นพระที่กษัตริย์สร้าง ประชาชนไม่กล้าแตะต้องสิ่งของที่กษัตริย์สร้าง จึงไม่นิยมหรือกล้าสร้างกันในสมัยนั้น จึงพบน้อยมาก

หลวงพ่อดำเห็นภาพสเก็ตซ์แล้ว จึงได้ปรึกษากันสร้างโดยคุณเทียนชัยได้เสนอว่าจะทำการเททองหล่อกันที่วัด หลวงพ่อดำท่านเกรงว่าจะเป็นที่ครหาว่าวัดจัดพิธีหล่อพระหาเงิน คุณเทียนชัยได้เสนอไปหล่อที่บ้านนายเกษม นางหงส์ ภูพิพัฒน์ ที่บ้านตลาดท่าวัง จังหวัดลพบุรี อันเป็นบ้านบิดาของคุณเทียนชัยเอง หลวงพ่อดำได้ตกลงตามที่คุณเทียนชัยเสนอ โดยได้กำหนดเททองในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๖

ในวันเททองเป็นวันที่มีพายุติเปรสชันเข้าภาคกลางฝนยังตกหนัก แต่บริเวณพิธีหล่อกลับไม่มีฝนตกมีแต่ท้องฟ้ามืดครึ้มเมื่อเททองเสร็จฝนจึงได้ตกลงมาเทใหญ่ แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคในการหล่อ บรรดาผู้มีจิตศรัทธาทั้งจากลูกศิษย์หลวงพ่อดำและมิใช่ ได้ร่วมใจสละทั้งเงิน ทองคำ นาก ทองแดง ทองเหลือง และเวลาอย่างเต็มใจ โดยเฉพาะโกศอดีตเจ้าเมืองลพบุรี ต้นสกุล **“สุจริตจันทร์” มีทองคำพระราชทานผสมอยู่ในโกศหนักแปดบาท ลูกหลานได้สละมาลงเป็นองค์พระแก้วสารพัดนึกหรือหลวงพ่อดำ** ส่วนอนิหารที่เกิดขึ้นกับคุณเทียนชัยเองก็ดี กับผู้มาปฏิบัติธรรม หรือ บุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน รวมทั้งจำอำนวยช่างหล่อพระองค์นี้ จะขอให้คุณเทียนชัยเป็นผู้เล่า แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การหล่อพระพุทธรูปแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น จะเกิดความศักดิ์สิทธิ์ได้ เจ้าภาพในการหล่อ ผู้ร่วมหล่อก็คือต้องทำให้สะอาดบริสุทธิ์ เสียสละ ปฏิบัติตามรอยพระพุทธรูปองค์ต้องไม่มีกิเลสใด ๆ เข้ามาแฝงไว้ นั่นแหละ พระพุทธรูปจะประสาทความศักดิ์สิทธิ์ให้เหมือนหลวงพ่อดำองค์นี้

ประสบการณ์ในการหล่อพระพุทธรแก้วสารพัดนึก

คุณเทียนชัย ภูมิพัฒน์

ผู้เขียนได้รับการติดต่อจากอาจารย์วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ศิษย์ของท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ หรือหลวงพ่ोजรัญ ให้ช่วยเขียนประสบการณ์ของการหล่อพระประธานที่เคยประสบมา

การเขียนสิ่งที่เร้นลับนี้บางครั้งอาจจะถูกครหาจากบุคคลที่ไม่เชื่อถือในเรื่องนี้ได้ อาจจะถูกข้อหาว่างมงายหรืออื่น ๆ อีกหลายถ้อยคำสุดแต่ท่านเหล่านั้นจะมองไป เมื่อตัดสินใจเขียนแล้วก็พร้อมที่จะยอมรับคำครหาเหล่านั้นและไม่ต้องการที่จะให้ผู้อ่านต้องเชื่อ เรื่องนี้จะพิจารณาและพิสูจน์ ตามหลักของพระพุทธเจ้าของเราเอง แต่ขอยืนยันว่า เรื่องที่จะเขียนต่อไปนี้จะเป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเอง

เมื่อประมาณกลางเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ผู้เขียนได้แวะเข้าไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ที่วัดอัมพวัน ซึ่งอยู่ในระหว่างเส้นทางกรุงเทพ-อุทัยธานี ที่ผู้เขียนต้องเดินทางเข้าไปทำเหมืองแร่ดิบที่อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งในขณะนั้นยังไม่มีเส้นทางอำเภอด่านช้าง-บ้านไร่ ได้นั่งรถหลวงพ่อยู่ขึ้นล่างของกุฏิเจ้าอาวาสซึ่งหลวงพ่ोजรัญใช้เป็นที่พัก และขึ้นบนใช้เป็นที่พักวัดของท่าน

สักครู่หนึ่งหลวงพ่ोजรัญก็เปิดประตูก้าวออกมาและหยุดยืนหน้าประตูพร้อมกับเอ่ยขานนามผู้เขียนว่า **“คุณเทียนชัย ชื่นมา ช่างบนหนอย”** ผู้เขียนจึงได้เดินตามท่านขึ้นไปชั้นบนของกุฏิซึ่งเป็นห้องที่โล่งทั้งชั้น มีหนังสือขาวของเอกสารวางอยู่ทั่วไป มีที่วางอยู่หน้าบันไดทางขึ้นเท่านั้น กะประมาณ ๗-๘ ตารางเมตรเท่านั้น เป็นสถานที่หลวงพ่ोजรัญใช้จำวัดและเขียนหนังสือ จึงใช้สถานที่นั้นเป็นที่สนทนากัน

หลวงพ่ोजรัญได้หยิบเศษของพระหรือรัศมีมายื่นให้ผู้เขียนดูพร้อมกับบอกว่า ท่านได้รับมาจากอาจารย์ ดร.กึ่งแก้ว อัตถากร โดยผู้มอบมีวัตถุประสงคืจะหาองค์พระหล่อสวมเข้ากับรัศมีนี้ พร้อมกับเล่าที่มาว่าอาจารย์กึ่งแก้ว ได้รับมอบมาจากเจ้าหน้าที่ศึกษาธิการผู้หนึ่ง ในเขตตอนเหนือสุดของจังหวัดเชียงใหม่ โดยได้มาจากในถ้ำ เข้าใจว่าองค์พระจะถูกพมามาไปในยุคสงคราม รัศมีชิ้นนี้จะตกหล่นอยู่หลวงพ่ोजรัญได้กล่าวต่อไปอีกว่า ท่านได้นำไปให้ช่างปั้นพระดูแล้วก็ไม่ทราบว่าเป็นพระรุ่นใด หรืออาจจะเป็นของฤๅษีก็ไม่มีผู้ใดทราบได้ ผู้เขียนรู้จักช่างหล่อพระที่บ้านช่างหล่อผู้หนึ่งเป็นอดีตทหารเรือชื่อ จ.อ.อำนาจ แสงวิรุฬห์ จึงรับอาสาชวนไปปรึกษากับเจ้าอำนาจผู้หนึ่งในตอนท้ายหลวงพ่ोजรัญได้บอกอีกว่า อาจารย์ดร.กึ่งแก้ว มีความตั้งใจจะหล่อพระองค์นี้ให้ได้โดยตั้งงบหล่อให้จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท (สองหมื่นบาทถ้วน)

เมื่อผู้เขียนลาหลวงพ่ोजรัญกลับไปแล้วจึงได้นำพระรัศมีไปปรึกษากับเจ้าอำนาจที่บ้านช่างหล่อ เจ้าอำนาจบอกว่าไม่เคยเห็นเช่นกัน แต่ก็รับจะนำไปปรึกษากับพรรคพวกช่างปั้นบริเวณบ้านช่างหล่อให้ ต่อมาอีก ๒-๓ วัน เจ้าอำนาจได้พบผู้เขียนที่บ้าน ส่งข่าวว่าตนได้ไปปรึกษากับช่างปั้นพระเลียนแบบของเก่าชื่อ อาจารย์จรัส จันทร์รัตนแสงสี ช่างปั้นพระชื่อดังผู้หนึ่งในวงการบ้านช่างหล่อ อาจารย์จรัสได้นำรัศมีหรือพระเกศนี้ไปเทียบกับตำราพระเก่า จึงได้ไปพบในหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่งตรงกันเข้า เป็นพระเขียนแสงทรงเครื่องสิ่งสามประการถูกต้องทวารวดีเป็นพระที่พระมหากษัตริย์สร้างไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องถือเป็นของสูง จึงไม่แพร่หลายหน้าตักกว้างประมาณ ๓๐ นิ้ว พร้อมกับสังเกตสภาพมาให้ดู

หลังจากที่ได้รับรู้เรื่องราวตลอดแล้ว ผู้เขียนก็ต้องเดินทางเข้าไปเหมืองเป็นปกติเฉลี่ยอาทิตย์ละครั้ง จึงได้นำเรื่องราวต่าง ๆ ไปปรึกษากับหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่ोजรัญเห็นภาพสเกตซ์แล้วได้ตัดสินใจตามของอาจารย์จรัสทันที ส่วนผู้เขียนเองในชีวิตไม่เคยมีประสบการณ์ผ่านการหล่อพระ ไม่ทราบมีอะไรใดในขณะนั้นได้ตัดสินใจรับกับหลวงพ่ोजรัญว่า จะเป็นเจ้าภาพหล่อให้พร้อมกันนั้น ผู้เขียนได้เสนอให้เททองหล่อที่วัดอัมพวัน แต่หลวงพ่ोजรัญจะคิดว่า การทำพิธีหล่อพระในวัด จะเป็นการถูกครหาหรือไม่ ก็ไม่ทราบเจตนาของท่าน ท่านบอกให้เททองที่บ้านช่างหล่อแล้วท่านจะไปทำพิธีเอง

ผู้เขียนเห็นว่าบ้านช่างหล่อนั้นคับแคบจะทำพิธี จึงได้เสนอให้ทำพิธีเททองที่บ้านบิณฑามารดาของผู้เขียนที่บ้านหน้าว่าการอำเภอท่าวัง จังหวัดลพบุรี โดยเห็นว่ามีสถานที่กว้างพอที่จะทำพิธีได้ หลวงพ่ोजรัญได้ตกลงตามที่ผู้เขียนเสนอ โดยกำหนดวันเททองกันในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๖

มีเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เรื่องหนึ่ง มีญาติผู้หนึ่ง ภรรยาพลตรีสวัสดิ์ เผ่าบุญเสริม อดีตผู้บัญชาการศูนย์การทหารราบชื่อนางอำไพ เผ่าบุญเสริม นามสกุลเก่า “สุจริตจันทร์” ได้นำโกศเก่าของปู่ดิดเจ้าเมืองคนแรกของลพบุรี ต้นสกุล “สุจริตจันทร์” มีทองคำพระราชทานปิดหน้าศพหนักแปดบาทผสมมอย นำมาฝากไว้เพื่อจะให้หล่อด้วย ครั้นรู้ไปถึงบรรดาลูกหลานบางคนเข้า ก็ไม่พอใจคัดค้าน นางอำไพจึงล้มความตั้งใจนำโกศใบนี้ไปคืนให้แก่พี่สาวคือนางฉลอง สุจริตจันทร์ บ้านอยู่ที่ตัวจังหวัดลพบุรี

พร้อมกับนึกเสียใจในความไม่สมหวัง ครั้นพอใกล้จะถึงวันงานหล่อคุณปู่ฉลอง สจ.รัตนันท์ อายุ ๔๐ ปีเศษ ได้ขึ้นรถเมล์จากลพบุรีไปพบกับคนแม่ของผู้เขียนที่อำเภอท่าวัง คุณแม่ก็ตกใจเมื่อเห็นคุณปู่ฉลองขึ้นรถเมล์มาหาคนเดียว อายุก็ป็นนี้แล้วและไม่มีผู้ใดติดตามด้วย คุณปู่ฉลองบอกว่าถ้าไม่มาบอกจิตใจไม่สบายนอนไม่หลับเกี่ยวกับเรื่องโกศของท่านเจ้าเมืองลพบุรีในนี้ จึงต้องรีบมาบอกว่า ตนได้ตัดสินใจแล้วว่าให้นำโกศไปนี้หล่อพระองค์นี้ให้ได้ โดยมีข้อแม้ว่าจะขอบริจาคให้อีก ๕,๐๐๐ บาท แต่ขอพระหน้าตัก ๙ นิ้ว ๒ องค์ สลักชื่อเจ้าของโกศองค์หนึ่งถวายที่วัดอัมพวัน อีกองค์หนึ่งขอนำไปถวายวัดแห่งหนึ่งแถวท่าวัง (จำชื่อไม่ได้) ซึ่งผู้เขียนก็ตกลงให้ตามเงื่อนไขไป

ในวันพิธีเททอง เป็นวันที่ดีเปรสชันเข้าภาคกลางพอดี เมฆดำหนานบนท้องฟ้า ฝนตกลงมาไฟฟ้าก็ดับ จำอานวยช่างหล่อต้องไปวิ่งขอยืมเครื่องทำไฟฟ้าปั่นพัดลมเผาแบบให้ลูกแต่ก็แปลกในบริเวณพิธีกลับไม่มีฝนลงมีแต่ท้องฟ้ามืดมิดเท่านั้น ผู้ที่ไปในงานเททองหล่อคงจะจำกันได้ดี จนกระทั่งเททองเสร็จพิธีแล้วฝนจึงได้ตกลงมาใหญ่ ซึ่งก็สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้ไปร่วมพิธีเป็นอันมาก โดยเฉพาะจำอานวยหัวหน้าช่างหล่ออยู่ไม่เป็นสุขเพราะเกรงว่าจะเทพระไม่ติดแบบ เสียหายต้องเทขึ้นใหม่ พอฝนหยุดจำอานวยคิดว่าขออนุญาตไปกระเพาะแบบส่วนที่เป็นพระพักตร์ดูก่อนพร้อมกับ ถอนใจว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แบบที่เผามาตลอดคืนก็ไม่ค่อยจะสุก แต่ก็ประหลาดที่ส่วนนี้ไม่เสีย

หลังจากนั้น ๒-๓ วัน จำอานวยได้ส่งลูกชายอาจารย์จรัส ช่างปั้นพระองค์นี้ไปทำการขัดแต่ง จะเร่งให้เสร็จในวันที่ ๓๐ เดือนเดียวกัน ช่างขัดได้ลงมือขัด แล้วก็ทิ้งงานหายไป จำอานวยได้บอกกับผู้เขียนว่า มีใครไม่ทราบ ผูกผ้าใต้ตาได้กลิ่นเหม็นน้ำมันใส่ผมผู้ชายไปเปิดมุ้งมุ้งแล้วพูดว่า **“พระที่ขัดจะเอาอย่างไร”** จำอานวยจึงเดินทางไปดูจึงรู้ว่าไม่มีผู้ใดขัดพระ จึงได้รับไปหาช่างและจำอานวยเอง ไปช่วยกันขัดจนเสร็จทันกำหนด **ในส่วนของผู้เขียนเองก่อนที่จะถึงวันเททอง ๒ วัน ผู้เขียนได้ถูกโจรกรรมรถยนต์ปิกอัพไปโดยตัวพร้อมแตรดับกรรพาทอยู่ในรถราคาดสองแสนบาทเศษ** ซึ่งจอดอยู่ในบ้านเลขที่ ๔๙๑ หมู่บ้านเฉลิมสุขนิเวศน์ ๔ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ยามประจําหมู่บ้านเห็นและปลุกผู้เขียนเท่าไรก็ไม่ตื่น ปกติผู้เขียนมีความรู้สึกตัวไว แต่ในคืนนั้นไม่ทราบเป็นเพราะอะไรจึงไม่ได้ยินเสียงยามปลุก ยามจึงไปตามเพื่อนบ้านคุณมณฑล เกตุไทย ผู้ฝึกภาษาศาลอาญา คุณมณฑลจึงได้โทรศัพท์ไปปลุกผู้เขียนเอง ครั้งแรกยังคิดว่าเพื่อนบ้านโทรศัพท์ไปแหย่เล่น เพราะรถคันนี้จอดอยู่ในบ้านแถมมีระบบกันขโมยอีกชั้นหนึ่ง แต่เมื่อได้รับการยืนยันจึงลุกขึ้นมาดูและ ไปแจ้งความ ผู้เขียนนึกอะไรไม่ออก จึงตัดสินใจไปจุดธูปบอกพระรัตนไตรที่จะนำไปหล่ออีก ๒ วันข้างหน้าว่า หากท่านศักดิ์สิทธิ์จริงก็ขอให้ได้รถและแตรคืน

หลวงพ่อบุญเหตุการณ์

ในวันรุ่งขึ้นผู้เขียนได้เดินทางไปพบหลวงพ่อบุญ ได้เล่าให้ท่านฟังถึงเหตุการณ์รถพร้อมแตรถูกขโมย ท่านนั่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงได้เปิดเผยออกมาว่า **วันหนึ่งในขณะที่ท่านนั่งกรรมฐานอยู่ได้เห็นผู้เขียนเดินไปหาท่านสภาพท้อแท้ แต่ตรงท้องพูดได้ ยมทูตก็บอกถึงเวลาแล้ว ท่านจึงนึกว่าอย่างไรเสียผู้เขียนก็ต้องหมดวาระจากโลกมนุษย์ไปแน่ แต่ครั้นผู้เขียนรับว่าจะไปเจ้าภาพในการหล่อพระท่านจึงโล่งใจว่าอย่างไรก็ได้ต่ออายุไปได้ความจนเดกันแล้ว ไม่ควรจะต้องมาพบกับเหตุการณ์นี้** ท่านจึงได้ให้คำแนะนำให้ผู้เขียนทำใจให้ดี ๆ ไว้ เมื่อหล่อพระเสร็จก็จะได้รับคืน แล้วถวายพระแล้วก็จะได้รับคืน

ตรงกับเหตุการณ์ทำนาย

เมื่อพิธีหล่อพระผ่านไปแล้ว ประมาณหนึ่งสัปดาห์ในขณะนั้นน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร ผู้เขียนได้รับโทรศัพท์จากตำรวจนครบาลว่า **มีรถทะเบียนตรงกับที่ผู้เขียนได้แจ้งความไว้ จอดอยู่ในซอยจอมพล ลาดพร้าว ผู้เขียนจึงรีบไปดูก็ใช่คันดังกล่าว** จึงได้สอบถามเจ้าของร้านค้าในบริเวณนั้นดู ก็รู้ว่านำมาจอดไว้ตั้งแต่ในคืนวันที่โจรกรรมไป เมื่อสำรวจทรัพย์สินดูทุกอย่างในรถอยู่ครบ เว้นแต่แตรดับกรรพาทสองแสนเศษที่หายไปเท่านั้น

ก่อนถวายพระ ได้มีผู้หญิงโทรศัพท์มาตามคนขับรถเก่าผู้หนึ่งที่บ้าน ผู้เขียนก็บอกไปว่าไม่อยู่ขอเบอร์โทรศัพท์ไว้จะแจ้งให้คนขับรถผู้หนึ่งโทรกลับ เมื่อผู้เขียนได้เบอร์โทรศัพท์จากผู้หนึ่งแล้ว จึงได้ตรวจสอบเลขที่บ้านและตาม ไปพบ แกล้งถามไปว่าคนขับรถผู้หนึ่ง นำของมาฝากไว้ยังอยู่หรือเปล่า เจ้าของบ้านเป็นหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันกับคนขับรถ ได้ยอมรับว่านายต็อก อดีตคนขับรถได้นำแตรดับกรรพาทไว้เพียงวันเดียวและได้มีชายจีนบอกลักษณะรูปร่างให้โดยละเอียดได้ฟัง ผู้เขียนก็นึกว่าในวงการแตรมีใครบ้าง เชื่อว่าจะต้องเป็นบุคคลผู้หนึ่งแน่ ๆ เมื่อได้ถามรายละเอียดพอสมควรแล้ว จึงได้ถามเจ้าของบ้านไปว่าทำไมจึงต้องโทรศัพท์ไปหานายต็อกผู้หนึ่ง เจ้าของบ้านได้เล่าว่า นายต็อกนี้เป็นเพื่อนเรียนหนังสือร่วมกันมาในสมัยชั้นมัธยม ที่อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ได้นำของมาฝากไว้บอกว่าโกดังเก็บของน้ำท่วม ขอฝากของไว้ชั่วคราว พอวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณสามทุ่มได้ย่องกลับมาขนของไปพร้อมกับชายจีน ๒ คน ด้วยรถปิกอัพ หมายเลขทะเบียนรถจดไว้เรียบร้อย เธอสงสัยว่าตอนมาขนนั้นได้มีการต่อรองราคากัน จึงเป็นที่ยังสงสัยประกอกับนายต็อกได้บอกกับเธอว่าจะมาพบเธออีกในวันสองวันนี้ เธอตั้งใจจะต่อว่า ว่านายต็อกน่าจะอะไรมาฝากกันแน่ เพราะบ้านหลังนี้บิดาได้ซื้อไว้สำหรับให้เธอและน้อง ๆ อยู่เรียนหนังสือกลัวจะรู้ไปถึงบิดา ก็รอมานานพอสมควรจึงไปค้นสมุดพบเบอร์โทรศัพท์ของนายต็อกเข้า จึงได้โทรไปตามพร้อมกับเสริมอีกว่าหากไม่โทรไปติดต่อจะวุ่นวายอย่างไรพิกล เมื่อผู้เขียนได้ตรวจสอบเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า ผู้ซื้อแตรคือใครจึงได้โทรให้นางถวาย

พระผ่านมาก่อน จึงไปพบนายตำรวจที่ได้แจ้งความ และพาไปบ้านเก่าแก่ที่รับซื้อไป ขณะไปผู้เขียนได้นำตำรวจไปนั้น ตัวเก่าแก่ไม่อยู่ร้าน คงอยู่แต่ภรรยาจึงได้ทำการค้นบ้าน พบเรือบูกอยู่ ภรรยาเก่าแก่จึงได้ขอร้องอย่าได้เอาเรื่องกับสามีตน โดยยินยอมชดใช้ค่าเสียหายตามราคาของให้ทั้งหมด

จากนั้นผู้เขียนได้ขออนุญาตจากหลวงพ่อหล่อองค์เหมือนท่านหน้าตัก ๙ นิ้ว จำนวนหนึ่งร้อยองค์เศษ เพื่อไว้จากแก่ผู้ที่บริจาคทรัพย์สมทบทุนมูลนิธิของหลวงพ่อ ทราบว่าได้เงินเข้ามูลนิธิจำนวนล้านบาทเศษ และยังได้ทราบข่าวว่า พระพุทธรแก้วสารพัดนึก (หลวงพ่อดำ) พระเชียงแสนทรงเครื่ององค์นี้ได้แสดงอภินิหารให้แก่ผู้ที่ได้บูชาต่าง ๆ นา ๆ และต่อมานางสมจิต ทองใบ ร้านขายยาสุขเกษมโฮสเทล ตลาดชั้นสุตร อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี พี่สาวของผู้เขียนได้มีจิตศรัทธาสรางพระรูปเหมือนหน้าตัก ๙ นิ้ว ถวายให้กับหลวงพ่อกับจำนวนหนึ่ง

ผู้หล่อเสียสละจะ

ต่อมาผู้เขียนได้ทราบว่า จำอำนวย หัวหน้าทีมหล่อพระเป็นมะเร็งที่อกระหว่างนมทั้งสองข้าง ผู้เขียนได้แนะนำไปหาแพทย์ที่โรงพยาบาลศิริราชเพื่อนกับผู้เขียนตรวจรักษาก็ได้ทราบว่า จำอำนวยเป็นมะเร็งที่อกระหว่างราวม ยากแก่การจะผ่าตัดและรักษา และได้เสียชีวิตในเวลาถัดมา ผู้เขียนได้นำเรื่องนี้ไปคุยกับหลวงพ่อก็ได้รับทราบ ว่า จำอำนวยผิดสัจจะวาจา กับหลวงพ่อดำไว้ โดยการไปหล่อองค์ท่านเพิ่ม และไปจำหน่ายให้ร้านของเก่า ผู้เขียนจึงได้ไปถามนายแป้วลูกชายจำอำนวยว่าเท็จจริงประการใด ลูกชายจำอำนวยก็ยืนยันว่า **คุณพ่อได้ไปหล่อครั้งหลังเพิ่มอีกสององค์ แต่บอกกว่าหน้าไม่เหมือนกัน**

เรื่องที่เล่ามานี้ผู้เขียนขอยืนยันว่าเป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเองทั้งสิ้น และขอยอมรับว่าอานิสสในการหล่อพระประธานรูปแทนองค์ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระศาสดาของเรานั้นมีจริง และมีอย่างที่คุณเขียน ได้ประสบมาอีกมากมาย จึงอยากให้ท่านผู้อ่านสอบถามจากผู้อื่นบ้าง จะได้เปรียบเทียบกันได้หรือจะหาประสบการณ์เองจะดีที่สุด

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๓๒

.....